

ELISE KOVA

ELF KRALI
ile
ANLAŞMA

Büyülü Evlilik Serisi

1. Kitap

Çeviren

Onat Özyılmaz

*biraz molaya ve ikinci bir
kadeh şaraba ihtiyacı olanlara*

bir

Elflerin dünyamıza gelmesinin yalnızca iki nedeni olurdu: savaş ya da evlilik. Her ikisinde de beraberlerinde ölümü getirirlerdi. Ve gelecekları gün bugündü.

Sıradaki kavanoza uzanırken ellerim titriyordu. Rahatlığım ve sakinliğim bedenimi terk etmiş, dükkânımdaki içleri otla dolu sıra sıra kapların arasında bir yere saklanmıştı. Eğer hepsini yeterince kurcalar, aralarına bakmaya ve içindekileri birbirine karıştırmaya devam edersem belki bir nebze huzur bulabilirdim. Yapılması gereken iki lapa, bir uyku ilacı, bir güçlendirici iksir, birkaç şifalı merhem daha vardı... Hepsini hazırlamak yaklaşık beş saat sürerdi ancak yalnızca iki saatim kalmıştı.

İnsan Kraliçe, Capton kadınları arasından bulunmazsa savaş üzerimize bir gölge gibi çökecek ve tüm insanlığın elflerin vahşi büyü gücü altında yok olmasına yol açacaktı. Kraliçeyi bulmak anlaşmayı tamamlayacak ve insanların güvenliğini bir asır daha koruma altına alacaktı. Ama eğer o *kraliçe sensen* kendini çoktan ölmüş sayabilirdin.

Ben de dahil bütün şehrin diken üstünde olmasının nedeni kraliçenin yokluğuydu.

Dükkânımın kapısının üstündeki çanın çınlaması işime verdiğim dikkatimi dağıttı.

“Kusura bakmayın, yalnızca acil durumlarla ilgileniyorum, bugün...” İçi kediotu kökü dolu ağır kavanozu tezgâhıma bırakırken donakaldım. Bakışlarım kabın yüzeyinden yansıyan tanıdık görüntüye takıldı – açık kahverengi saçlı, ceylan gözlü, ağır bir çanta taşıyan adama. Hızla başımı kaldırdım, şüphemde haklıydım. “Luke! Bu kadar erken bir saatte burada ne işin var?”

Luke, bir Karaltı Muhafızı olarak genellikle giydiğinden daha geleneksel kıyafetler içindeydi. Koyu renkli pantolonu yeni ütülenmişti ve masmavi tuniğinde tek bir leke bile yoktu. Karaltı Muhafızları, şehrin dışındaki büyük dağın eteğinde bulunan tapınağa ve ormana göz kulak olurdu. Elflerle ilgilenmek ve Capton’da yaşayan insanların kazara Karaltı’dan –dünyamızı elfler diyarından ve vahşi büyüden ayıran bariyerden– geçmesini önlemek onların göreviydi.

İşlerim hızla aklımdan uçup gitti. Tezgâhın arkasından çıkıp ona doğru ilerledim. Luke çantayı büyük bir gürültüyle yere indirip beni kollarına aldı. Sarılması, birbirini selamlayan sıradan arkadaşlarınkinden biraz daha uzun sürdü.

Tutuşu gevşedi ama beni tamamen bırakmadı. Luke’un kolları belimdeydi ve ben ellerimi nereye koymam gerektiğinden emin degildim. En sonunda omuzlarında karar kıldım. Gerçi asıl durmalarını istediğim yer göğsüydü.

“Seni görmeye geldim.” Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Başımı geriye attım ve zorlukla yutkundum.

Onu öpmek istiyordum.

Bunu yapmayı en az altı aydır –muhtemelen daha uzun süredir– istiyordum. Soğuk bataklıkların derinliklerinde kışkoku bulmak için çıktığım yolculukta bana eşlik ettiğinde bundan emin olmuştum. Bana İnsan Kraliçe’nin yokluğunun, Karaltı Muhafızlarından biri olarak görevinin üç katına çıkmasına neden olacağını ve benimle eskisi kadar zaman geçirmesini engelleyeceğini söylediğinde bundan emin olmuştum.

Onu öpmeyi, öpüşmenin *tam olarak* ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan beri istiyordum – ömürlük dostluğumu-

zun başlangıcında, ormanda oynayan küçük çocuklar olduğumuz zamandan beri. Ancak birini öpmek *istediğini* fark etmek her şeyi acı verici hâle getiriyordu. Onu *yalnızca* arkadaşım olarak görsem, bir meydan okumayla, sırf o an kafama estiği ya da o istediği için Luke’u defalarca öpebilirdim. Midem taklalar atmadan yanımda olmasının keyfini çıkarabilirdim.

Ancak bu *istek* her hareketimizi dayanılmaz hâle getiriyordu. Özellikle de onu öpememem yüzünden. Bunu yapmak acımasızlık olurdu... ikimiz için de.

“Eh, beni gördün.” Nihayet ondan ayrılıp önlüğümü düzelttim. Yanımda o varken kendimle cebelleşiyordum. Geçen her saniye canımı yakıyordu. Beni tekrar kollarıyla sarmalamasını istiyordum. Ama bunu *isteyemezdim*. Bunu adım gibi biliyordum. Ona ayıracak vaktim yoktu, sorumluluklarım beni bekliyordu. Sadece arkadaşımken bile dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. “Bugün Muhafızlarla meşgul olduğundan eminim, bu akşamki elf heyetinin gelişine hazırlanıyorsunuzdur. Ormana yarın gidebiliriz.” Yarının geleceğini varsayarsak tabii.

“Seni şimdi götürmek istiyorum,” dedi yalnızca rüyalarımdaya duyabileceğimi sandığım bir tonla. “Ama ormandan daha ötesine gitmeye niyetliyim.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum, tezgâhın arkasına geri dönüp çeşitli kuru otları en değerli eşyalarımdaya birine –gümüş çaydanlığıma– doldurmaya devam ederken.

Bu, Luke’un bana verdiği iki hediyeden biriydi. Çaydanlığı, ana-karaya giden dar boğazın karşısında yer alan Lanton’daki bitkibilim eğitimimden mezun olduğumdaya armağan etmişti. Diğer hediyeysiyse bana henüz küçük bir kızken verdiği ve o zamandan beri asla çıkarmadığım kolyeydi. İkisi de nefes kesiciydi.

Ancak elflere özgü eşyalar genelde göz kamaştırıcı olurdu ve çok nadir bulunurlardı. Elf yapımı iki parçaya sahip olduğum gerçeğine dikkat çekmemek için kolyeyi genellikle gizli tutardım. Luke’un başının beni kayırdığı için derde girmesini istemiyordum.

“Seni kaçırmaya geldim.” Ayağının dibinde duran çantaya uzandı. “Yolculuk için gereken her şeyi hazırladım. Limanda bizi bekleyen bir tekne var.”

Başımı sanki Luke’un sözlerini mantık çerçevesine sığdırmama yardım edecekmiş gibi iki yana salladım. “Yolculuk mu? Tekne mi?”

“Tabii ki önce Lanton’dan başlayacağız. Okul günlerinden kalma arkadaşların vardır, değil mi? Rotamızı belirlerken belki eski dostlarından birinde kalabiliriz,” diye önerdi Luke umursamaz bir tavırla, sanki şehrin güneyindeki kayalıklara doğru bir gezintiye çıkmaktan bahsediyorduk. Ama gözlerini benimkilerden ayırmıyordu – söylediklerinde ciddi olduğunu böyle anladım. Dehşetin de korku gibi metalik bir tadı vardır. “Daha sonra kim bilir nereye gideriz. Uçsuz bucaksız güney çölleri keşfetmek ilgini çeker mi? Ya da kuzeydeki Arduvaz Dağları’nı mı tercih edersin?”

Kendimi kahkaha atmaya zorladım. Keşke şaka yapıyormuş gibi davranabilseydim. “Senin içine ne kaçtı böyle? Öylece alıp başımızı gidemeyiz. Burada yerine getirmem gereken sorumluluklarım var – senin de öyle. Eğer ben çekip gidersem kırık kemikleri kim kaynatacak, yüksek ateşleri kim düşürecek ya da Zafiyet’i kim uzak tutacak?” *Gerçi sonuncusu için benim bile elimden çok az şey geliyordu.* Zafiyet, Capton halkına musallat olmuş salgın bir hastalıktı. Onunla savaşmak için tüm teşebbüslerimi her seferinde alaşağı ediyordu.

“İşlerimiz yalnızca yaptığımız şeyler, onlardan ibaret değiliz. Bizi burada kalmaya zorlayan hiçbir şey yok. Sadece Karaltı Nehri sayesinde hayatına devam edebilen yaşlı kasabalılar gibi değiliz. Gidebiliriz. Bunu başarabiliriz.”

“Söylediklerinde haklı olsan bile elfler bugün geliyor. Elf heyeti belediye binasına varmadan işimi bitirmeliyim, herkesi yüzüstü bırakamam. Bay Abbot’ın çayına, Emma’nınsa güçlendirici iksirine ihtiyacı var, yoksa kalbi...”

“Luella, gitmemiz gerek.” Luke yaklaştı ve iki dirseğini de tezgâha yaslayıp bana doğru eğildi. Bakışları üst kata kayarken sesi bir fısıltıya dönüştü.

“Henüz uyanmadılar.” Annemle babamdan bahsediyordum. Odaları dükkânımın hemen üzerindeydi ve çalışarak geçirdiğim iki saat boyunca çit bile çıkarmamışlardı.

“Muhafızlar, İnsan Kraliçe’yi hâlâ bulamadı. Soydaki büyü bir süredir solmaktaydı zaten.” Eski kraliçe öldüğünde İnsan Kraliçe’nin gücünün bir diğerine geçtiği söylenirdi. Eğer eskisinin yerini alacak yeni bir kraliçe yoksa ne olacağını kimse bilmiyordu. Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. “Muhafız arkadaşlarımdan bazıları yeni kraliçenin olmadığını söylüyor. Belki de büyü tükenmiştir. Bu da hâlâ fırsatımız varken buradan kaçmamız için gayet geçerli bir sebep.”

Üç bin yıl önce elfler ve insanlar arasındaki antlaşma imzalandığından beri, istisnasız her yüzyılda bir Capton’dan bir İnsan Kraliçe seçilirdi. Taç giyecek kadını bulmak hiç zor olmamıştı; ne de olsa büyü olan tek insan oydu. Ama bu sefer, Capton’daki hiçbir genç kadın tek bir düşünceyle bir şeyi düzeltmemiş, çorak topraktan bitkiler yeşertmemiş ya da hiçbir hayvan ona bağlılık yemini etmemişti.

Şimdiyse, son İnsan Kraliçe’nin seçilmesinin üzerinden yüz bir yıl geçmişti ve kasaba bunun yüzünden ıstırap çekiyordu.

“Eğer kraliçe burada değilse, gitmem daha da imkânsızlaşıyor demektir. Zafiyet tüm kasabaya yayılıyor. Yüz on yaşındaki gencecik insanlar bile hayatlarını kaybediyor. Hastalığı durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerek.” Ve eğer ufukta bir savaş varsa, şifacılar hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç duyulacaktı. Ama bunu söylemeye dilim varmadı. Bu ihtimali aklıma bile getirmemeye çalışıyordum.

“Ortada bir kraliçe yoksa, hastalığı durdurmak için elinden hiçbir şey gelmez. Şehrin Karaltı’yla olan bağı zayıflıyor, bu da insanların ölmesine neden olacak. Ömürleri bu adanın ötesindeki insanlarınki kadar kısa olacak.” Luke elimi kavradı. “Elfler geliyor ve buna dair korkunç bir rüya gördüm. Lütfen, hemen şimdi gidelim.”

“Luke,” dedim nazikçe, çenesini kaplayan altın renkli sakalları

okşamak için öne eğilirken. Yüzünden hiç eksik olmayan kirli sakalı yeni bir detaydı. Uzatıyor mu yoksa sürekli bu boya kısaltıyor mu bilmiyordum. Hangisi olursa olsun, sanırım bundan hoşlanmıştım. “Hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Ve seni bekleyen bu uzun gün yüzünden aklıalmaz bir stres altındasın. Sana güçlendirici çay demleyeyim, daha sonra da gece uyumana yardımcı olacak bir şey hazırlarım.”

“Uyumadım çünkü savaş patlak vermeden kaçmamız için hazırlık yapıyordum.” Luke yaslandığı yerden kalktı ve eğilerek tezgâhın arka tarafına geçti. Köşeye sıkışmışım –bir tarafımda tezgâh, diğer tarafımda ise bitkilerle dolu raflar uzanıyordu– Luke önümde duruyordu ve kaçacak yerim yoktu. “Seni götürmek, seni güvende tutmak istiyorum.”

“Luke,” dedim ihtiyatla, sesim yalvarır gibiydi. Şaka yapıyormuş gibi davranmak istiyordum ama son derece ciddi olduğunun farkındaydım. “Öylece çekip gidemem.”

“Evet, gidebilirsin, tabii ki yapabilirsin.” Ses tonu duraksama ma neden oldu. Bana şu anki bakışları beni soluksuz bırakıyordu. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti. “Seni götürüp seninle zaman geçirmek istiyorum, yalnızca seninle, Luella. Senin de bildiğine eminim... Seni uzun zamandır seviyorum.”

Ağzımı defalarca açıp geri kapadım. Evet, biliyordum. Ve ben de onu seviyordum. Onu bu ânın hayalini kuracak kadar seviyordum. Ama bu hayallerde iş önlüğümünden daha güzel bir şey giyiyor ve leş gibi lavanta yağı kokmuyordum.

Sessizliğim karşısında Luke’un yüzü düştü. “Ah, anlıyorum... Ben de belki hislerimiz karşılı–”

“Ben de seni seviyorum.” Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez kendime geldim. Ayak parmaklarımdaki karıncalanma hissi kayboldu. Tüm bedenim attığım kahkahayla sarsıldı. “Seni çocukluğumdan beri seviyorum.”

“O zaman benimle kaç, Luella.” Luke ellerimi tuttu. Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyordu.

Ruhum bedenimden ayrılıp göğe yükselmiş gibiydi. Ancak ayaklarım hizmet etmeye ant içtiğim insanların topraklarının derinliklerine kök salmıştı.

“Yapamayacağımı biliyorsun,” diye fısıldadım.

“Ama beni seviyorsun.”

“Seviyorum.”

“Gidelim o zaman.” Ellerimi çekiştirdi.

“Yapmam.” Fikrimi değiştirmeyecektim. Luke’un yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir hâl aldı. “Seninle gelmeyi istiyorum, Luke. Keşke seninle kaçabilsem. Ama öylece gidemem. Bu kasaba benim için çok şey yaptı; bana ihtiyaçları olduğunda burada olmayım.”

Akademide geçirdiğim yılların masrafını ailem karşılayamadığında Capton halkı kendi cebinden ödemişti. Bana kalacak bir yer ve yiyecek sağlamışlardı. Alın teriyle zar zor kazanılmış her kuruşla her fırsatta bana destek olmuşlardı.

“Ayrıca,” diye devam ettim daha yumuşak bir sesle. “Eğer İnsan Kraliçe bulunamazsa ve konsey elflerle bir anlaşmaya varamazsa, kaçabileceğimiz hiçbir yer kalmaz. İşler o noktaya gelirse tüm insanlık lanetlenmiş demektir. Burada halkımızla kalmayı ve karşıma za ne çıkarsa çıksın yüzleşmeyi tercih ederim.”

“Bir yolunu buluruz,” diye ısrar etti Luke. Başımı iki yana salladım. “Eğer beni seviyorsan, beni gerçekten seviyorsan, tek ihtiyacın olan bu demektir. Aşkımız yeterli demektir.”

“Ama...” Sözlerim yarıda kesildi.

Luke geniş bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kolunu belime doladı. Diğeriyse yanağımı avucunun içine aldı. Başımı yukarı kaldırırken ona karşı koymadım. Karşı koymak istemedim.

Gözlerim kapanırken Luke’un dudakları benimkilerle buluştu.

Dudaklarını çevreleyen kirli sakalı yüzüme batıyordu. Ama bunun neredeyse farkında bile değildim; tüm dikkatim onu öpmektedir. Konu öpmek olduğunda dudaklarımı ne kadar hareket ettirsem fazla ya da az olurdu?

Bir anda kendimi, daha önce hiç öpüşmediğimi öğrendiklerinde akademideki çocuklara teslim olsaydım da “bana öpüşmeyi öğretmelerine” izin verseydim keşke diye düşünürken buldum. Bu ânı uzun zamandır bekliyordum. Bu dudakları uzun zamandır bekliyordum.

Ne var ki... Luke geri çekilirken kendimi garip ve tatmin olmamış hissettim. Yaşananların hiçbiri tam olarak hayal ettiğim gibi olmamıştı. Mutluluktan havalara uçmamıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmıyordu. İçimde bir şeyler kopuk ve... üzgün gibiydi?

Arkamızdaki kapıda duran biri hafifçe boğazını temizledi. Luke arkasını döndü. Bakışlarım annemin sırtıtmaktan kısılmış, benimkilerle aynı ela tonundaki gözlerini bulduğunda yüzüm kıpkırmızı oldu. Çaydanlığım, bu utanç verici ve garip durumu daha da kötüleştirmek istercesine tıslamaya başladı ve hazırladığım uyku ilacı tezgâhın üzerine taşıtı.

“Ah!” Ortalığı aceleyle temizlemeye başladım.

Annem kahkaha atarak çaydanlığı ocaktan kaldırmama yardım etti. “Luke, seni görmek ne güzel; bu sabah kahvaltıya kalmak ister misin?”

“Çok isterim.” Luke etkileyici bir şekilde gülümsedi. Midesini doldurma ihtiyacının aklını bu çılgın kaçma fikrinden uzaklaştıracağını umdum. Karnı doyduğunda daha mantıklı düşünecekti.

“Yapacak işlerim var,” dedim bunu ikisine de gereksizce hatırlatarak.

“Ve boş bir mideyle çalışmanın anlamı yok.” Annem –benimkiyle aynı parlak tondaki– kızıl saçlarının inatçı tutamlarını topuzuna geri sıkıştırdı. “Biraz mola ver, çalışkan kızım benim. Çörek ve haşlanmış yumurta yerken harcaayacağın yirmi dakikada hayat falan kurtarmayacaksın.”

“Çörekleriniz kulağa leziz geliyor, Bayan Torrnet.”

“Bana Hannah de, Luke, bunu daha önce de söylemiştim.” Annem kıkırdadığında gözlerimi devirdim. “Hadi, ikiniz de üst kata gelin.”

Çörek tabağı masanın ortasında duruyordu – lavantalı ve portakallı. Capton adasında yetişen bitki çeşitliliği inanılmazdı. Sayıları o kadar fazlaydı ki bu kadar türü bir arada görmek imkânsız olmalıydı. Ancak adanın esas su kaynağı bizzat Karaltı'dan geliyor, bölgede imkânsız mümkün kılıyordu.

Babam masanın başına oturmuştu. Elindeki kâğıtlara bakarken gözlüğü burnunun ucunda duruyordu – bugün belediye binasının önünde yapılacak konuşmaları gözden geçirdiğine emindim.

“Günaydın Luke,” dedi babam gözlerini kâğıtlardan ayırmadan. Luke yürümeye başladığımız zamanlardan beri bize gelirdi ve mutfağımızda annemin demir çaydanlığı ya da arka penceredeki sak-salarda yetiştirdiğim bitki bahçem gibi bir demirbaşı. “Bugün seni gördüğüme şaşırdım.” Babam duraksadı. “Gerçi sanırım bugün Luella’ya ormana kadar eşlik ettiğin gün.”

“Güneş tepeye ulaşmadan işimizi halledebiliriz diye düşündüm. Böylece Muhafız görevlerime geri dönebilirim,” dedi Luke saygıyla, oturup çöreklerden bir tane alırken. Şükürler olsun ki beni kaçırma girişimini dillendirmemişti.

“Muhafızlar bu konu hakkında ne yapıyor?” diye sordu annem arkamda kızartma tavasıyla meşgul olduğu yerden. Mutfağımız yarısına kadar kumtaşıyla kaplıydı – denizcilerin deyimiyle, kadirga tipi idi.

“Anne...”

“İnsan Kraliçe’yi bulmak için elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Luke sakince.

“Eh, belki de bir İnsan Kraliçe *olmaması* gerekiyordu,” diye söylendi annem.

“Hannah,” diye uyardı babam.

“Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun, Oliver. Capton Konseyi de en az Muhafızlar kadar kötü.” Annem yumurtaları kaynayan sudan alırken sinirli görünüyordu.

“Ağız tadıyla bir kahvaltı edebilir miyiz lütfen?” diye rica ettim. Muhafızların, İnsan Kraliçe’yi bulmaya çalışırken daha agresif dav-

ranıp kasaba halkını sorgulamadıkları için Capton Konseyi'ni; konseyinse, İnsan Kraliçe'yi bulmaya yardımcı olabilecek elf yapımı yadigarları ve kayıtları daha fazla paylaşmadıkları için Muhafızları suçladığını duymaktan bıkmıştım.

Babam, Muhafızların sakladığı bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Luke'sa tam tersini iddia ediyor ve konseyin tapınakla yeterince bilgi paylaşmadığını söylüyordu. İki de kendi saflarında olmam için gözümün içinde bakıyordu ve onlara tek umursadığım şeyin bu adanın insanlarını sağlıklı tutmak olduğunu hatırlatmak tüm gücümü tüketiyordu – atışmaları beni hiç ilgilendirmiyordu.

“Eğer ortada bir İnsan Kraliçe yoksa, elfler vahşi büyülerini etimizi kemiklerimizden ayırmak, bizi karanlık orman canavarlarına dönüştürmek, kanımızı kurutmak ve çok daha kötülerini için kullandığında insanlığı korkunç bir ölüm bekliyor demektir; sanırım hiçbirimiz bunu istemeyiz,” dedi babam sayfalari çevirirken.

“Zaten ölüyoruz.” Annem yumurtaları tabağa yerleştirip masaya bıraktı. “Zafiyet'i biliyorsun. Kadın erkek herkes durdukları yerde bir anda yığılıyor. Anakaradaki sıradan bir insan gibi ölüyoruz.”

“İnsan Kraliçe tahta çıktığında her şey yoluna girecek ve anlaşma tamamlanacak,” dedi babam. “Zafiyet diye bir şey kalmayacak.”

“Bu doğru mu? Her şeyin normale döneceğinden kesinlikle emin miyiz?” Annem Luke'a döndü.

“Anlaşmayı özetleyen metinler böyle söylüyor.” Luke yumurtalardan birini soymaya başladı.

Annem iç çekerek bir çörek aldı ve bir lokma koparıp mırıldandı, “Bu İnsan Kraliçe olayından nefret etsem de, olması gereken buyusa bırakalım olsun. Ama kalbim kızlarından koparılmış aileler için acı çekiyor...” Annem elimi sıktı. Yaşım kraliçe olmak için çok büyüktü – geçmişe bakıldığında kraliçeler büyü eğilimlerini on altı ya da on yedi yaşlarında sergilerdi. Ailemin bir şahin gibi gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmadığı o birkaç yılı anımsıyordum. Neyse ki bedenimde büyüün zerresi bile yoktu. “Kızının böyle bir nedenle evlendiğini görmek ne kötü.”

“Evlenmek demişken,” dedi Luke gelişigüzel bir tavırla. “Luella size bahsetti mi?”

Annemle babam bana bir bakış attı. Gözlerim gergin bir biçimde ebeveynlerim ve Luke arasında gezindi. Luke’un neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Neden bahsetti mi?” diye soran babam oldu.

“Luella benimle evlenmeyi kabul etti.”

iki

Aldığım bir yudum suyu öksürükler içinde fincanıma geri tükürdüm.

“Luella, bunu bize söylemeliydin!” dedi annem heyecanla ve ellerini çırpı. “Bu harika bir haber!”

“Biriyle flört etmeyi aklının ucundan bile geçmeyecek kadar dükkânınla meşgul olduğumu sanıyordum?” Babam kaşlarını kaldırdı. Bense ciğerlerim yerinden çıkacakmış gibi öksürmeye devam ediyordum. Hâlimi görünce sözlerine devam etti, “Sen iyi misin?”

“Ah, ben...” Öksürdüm. “Özür dilerim, su genzime kaçtı.”

Onunla evlenmek mi? Bunu ne zaman kabul etmiştim? Ah, doğru ya, *etmemiştim*. Luke’a yan yan baktım. Ağzı kulaklarındaydı.

Kimseyle evlenemezdim. Bunu Luke’a söylemiştim. Sırf annemin arkadaşları işlerime burunlarını sokmayı bıraksınlar diye *herkese* söylemiştim.

Evlenmeye ayıracak zamanım yoktu. Luke’la aramızda olan bu şey her neyse, ona ayıracak zamanım bile yoktu. Evlilik fikrini *aklımın ucundan* bile geçirmemiştim.

On dokuz yıllık hayatımın her ânında, kaderimin bir erkekle değil de ağaçlarla, otlarla ve görevimle evlenmek olduğunun farkındaydım. Mutlu olmam –hatta hayatımdan tatmin olmam– için yalnızca bunlar yeterliydi. Ama evlilik? Annelik? Eşlik vazifeleri?

Dikkatimi vermem gereken daha önemli mevzular vardı... insanların hayatta tutmak gibi.

Ayağa kalkıp konuşmaya başladım, "Anne, baba, bize müsaade edin lütfen. Belediye binasındaki toplantı başlamadan önce halletmem gereken bir sürü işim var ve Luke'u kendi sorumluluklarından alkoymak istemiyorum." İğneleyici bakışlarım Luke'un gözlemlerini buldu. "Ormana doğru yola çıkalım mı?"

"Tabii, biz masayı toplarız; siz gidip keyfinize bakın." Annemin yüzünde güller açarken babam bana bilmiş, ihtiyatlı bakışlar atıyordu.

Kahvaltıyı hazırlamışken masayı da annemle babama toplatmak kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama evden kaçmam gerekiyordu. Luke'la konuşup bu evlilik işini çözmeliydim. Onu neredeyse sürükleyerek aşağı kata, dükkânıma indirdim ve hâlâ kapının yanında duran aptal çantasını geçerek dışarıdaki serin Capton sahanasına çıktık.

"Bu da neyin nesiydi?" Caddeye çıkarken hızla ona döndüm. "Evlenmek mi?"

"Beni sevdiğini söyledin."

"Bu konuda pek tecrübeli olmayabilirim ama 'seni seviyorum' demenin 'seninle evleneceğim' demekle aynı şey olmadığını biliyorum."

Luke yüzünde beliren nazik gülümsemeyle başını eğdi ve ellerini omuzlarıma koydu. "En başından beri istediğin şey bu değil miydi?"

"Ne?"

"Sen ve ben, ikimiz beraber. Birbirimizi seviyoruz, Luella, hem de yıllardır. Evlenmek için daha mükemmel birini bulamazsın."

"Kastettiğim şey bu değil," diye mırıldandım.

Kolunu benimkine geçirdi ve bizi şehrin yerleşim bölgesindeki kumtaşından evlerle çevrili yoldan aşağı doğru götürmeye başladı. "Kendini kısıtlamayı ve işini tüm hayatın hâline getirmeyi bırakmalısın."

“İşim beni mutlu ediyor.”

“Ben seni mutlu etmiyor muyum?”

“Evet ama...”

Burnumun ucunu öperek beni susturdu. “O zaman ihtiyacın olan tek şey benim. Baban nikâhımızı kıyabilir...”

Luke caddeden aşağı inip de, okyanusa bakan uçurum tepelerinde tembelce kıvrılan taş bir yola açılan dar merdivenleri çıktığımız süre boyunca ipek, çiçekler ve kadeh kaldırma seremonileri hakkında gevezelik edip durdu. Uzaklarda, bir şelale hâlini alıp dalgalı denize dökülen bir nehir uzanıyordu. Tıpkı gittiğimiz orman gibi, bu nehrin görkemli mavi suları da Muhafızların koruması altındaydı.

Küçük adamız anakaranın hemen açıklarında ve Lanton’ın karşısında yer alıyordu. Adanın tek korunaklı koyunda ise yalnız Capton kasabası vardı. Dağ ve deniz arasındaki bu dar şeritte sıkışmış vaziyette büyümüştüm. Sık ve budaklı sekoya ormanı, tepemizde uzanan büyük dağın eteğinden şehre kadar iner, tapınaksa bu ikisi arasında bir köprü gibi kıvrılırdı.

Capton tarihçileri tapınağın uzun zaman önce, büyük savaş anlaşmayla sonuçlanmadan inşa edildiğini söylüyordu. Ama bu kadar eski bir şeyin nasıl hâlâ ayakta olduğunu aklım almıyordu. Muhtemelen ilk Muhafızlardan biri tapınağı birliğinin barınması için inşa etmişti.

Tapınağın yanından sıra sıra kemerlerle donatılmış gösterişsiz bir yol kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Bu yolda hiç yürümemiştim. Yanımda bana eşlik eden bir Muhafız olsa bile bunu yapmam yasaktı. Yol yalnızca İnsan Kraliçe ve elfler içindi. Luke yolun dağın eteklerindeki ormanın en karanlık kısımlarına kadar uzandığını söylerdi.

İnsan dünyasını ve vahşi büyüğü ayıran Karaltı’ya uzanan yol buydu.

Capton ikisinin arasında bir yerlerdeydi, en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. “İnsan tarafı”nda duruyordu, Karaltı’nın “büyülü olmayan tarafı”nda. Ancak Karaltı’ya yakınlığımız

ve adayı yarıp geçen nehir topraklarımıza büyük bir yaban hayatı çeşitliliği, insanlarımızızaysa çok uzun bir ömür veriyordu. Bu faydaların bedeliyse İnsan Kraliçe'ydi. Anlaşmayı onurlandırmak için her yüzyılda bir insanlarımızın birinden vazgeçiyorduk. Capton'ın insanlık uğruna taşıdığı yük buydu.

Bir kez daha Karaltı'nın nasıl göründüğünü merak ettim. Önünde duracak olsam, insanlığı ve vahşi büyüü ayıran sınırdan olduğumu anlar mıydım? Hava bir yaz fırtınasından önce olduğu gibi cızırdıyor muydu? Dağdaki uçurumlarda esen, uğuldayan rüzgârlar gibi beni sarsar mıydı? Yoksa tıpkı halk hikâyelerinin söylediği gibi sınırı ruhum bile duymadan geçer ve sonsuza kadar kayıp mı olurum?

Bu tür düşünceler tehlikeliydi ve hepsini zihnimden kovdum. Karaltı'nın etrafında şekillenmiş gizemlerin sonu yoktu. Ama bir şeyden emindik: Karaltı'nın ötesine geçip canlı vaziyette geri dönen tek insan, kraliçeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Luke.

"Bir şey yok."

"Söylediklerimi dinliyor muydun?"

"Tabii ki dinliyordum.

"Ne dedim peki?"

"Hı..."

Luke kıkırdayıp öne eğildi. Yüzüme düşmüş bir tutam saçı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken parmak uçları şakaklarımı okşadı. Onu öpmüştüm, ona onu sevdiğimi söylemiştim, bir şekilde onunla nişanlanmışım ama yine de yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"Yeniden uzatmalısın." Gözleri saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığı noktaya odaklanmıştı. Parmakları orada takılı kalırken ürpermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. "Uzunken daha çok hoşuma gidiyordu."

"Bitki toplarken çalı çırpıya takılıyordu," diye açıkladım özür dilermiş gibi. Gerçi ne için özür dilediğimi bilmiyordum. Saçlarımı akademide geçirdiğim yıllarda neden kestiğimi biliyordu.

“Belki evliliğimiz için uzatırsın.”

“Tabii...”

“Aklında ne vardı, doğru söyle?” diye sordu ormanın sınırına vardığımızda. Sekoyaların dibinde yetişen küçük çiçekleri toplamaya başladım – onlara sabahyıldızı derdim çünkü şafak vaktinde açarlardı. Bedeni ve zihni güçlendirmeye yarıyorlardı, onları Emma ve Bay Abbot için kullanıyordum.

Küçük bir çocukken bu çiçeklerin yalnızca benim için büyüdülerini sanırdım. Ama o zamanlar tüm orman daha hayat dolu görünürdü. Doğa hâlâ canlıydı ama donuk, sessiz bir biçimde. Artan yaşım ve geçen zamanla, hayali bir arkadaşımı kaybetmiştim.

“Luella? Ne düşünüyordun?” diye sorusunu tekrarladı Luke, sesinde hafif bir endişe vardı.

Ona bu nişan fikrinin bende ayakkabılarına kusma isteği uyardığını açık açık söyleyebilmeyi diledim. Onu önemseydiğimi – sevdiğimi– ama Capton halkına daima yanlarında olacağıma, onlara hizmet edeceğime dair yemin ettiğimi ve bunun benim için daima her şeyden önce geleceğini söyleyebilmeyi diledim. Belki de sadece içine ne kaçtığını bana açıklamasını istiyordum.

“Çocukken ormanın fazla derinliklerine daldığımızda gördüğümüz o kurdu düşünüyordum.”

Karanlığın ve gölgenin iriyarı bir canavarıydı, ormanın derinliklerindeki havanın doğal olmayan ağırlığını bıçak gibi kesen parlak sarı gözlere sahipti.

Şimdi o gözleri hayal ederek ağaçların arasına baktım. Garip bir şekilde o gün korkmamıştım – gerçi sonrasında Luke’a ondan daha çok korktuğumu söylemiştim. Benden daha çok korkmuş olduğumu bilmeyi kolay hazmedemezdi.

Canavarın gözlerinin ardında bilgi saklıydı. Bilgi ve *sırlar*. Daima öğrenmenin eşiğinde olduğumu hissettiğim ama bir türlü elime geçiremediğim sırlar.

“Ben yanında olduğum müddetçe ne insan ne hayvan, hiçbir şey sana zarar veremez.” Luke yanıma çömelip elini enseme yer-

leştirdi. Bana verdiği kolyenin tenimin üzerinde duran koyu renkli, parlak boncuklarını parmakları arasında yuvarladı. “Ve bunu taktığın müddetçe.”

“Hiç çıkarmadım ki.” Boncuklarla bezeli kolyeye dokundum. Balık ağına takılmış bir gökkuşağı gibi görünen taşlardan yapılmıştı. Luke da bileğinde bir benzerini taşıyordu. Genellikle Muhafızlara ayrılmış özel bir taştı.

Bana verdiği hediyeyi her zaman kıyafetlerimin altında saklamamın bir başka nedeni de buydu.

“Güzel. Bunu boynundan çıkarma ve sakın ben olmadan ormana gitme.”

“Hiç gitmedim zaten.” Kıkırdadım ve başımı iki yana salladım. “Ormana gitmemden hep çok endişe ediyorsun.”

“Ormanda yalnız olmanı sevmiyorum,” diye mırıldandı. Luke ayaklandı ve doğuya doğru döndü. Ufuk dağın ardında saklıydı ama zirveyi turuncuya boyayan ilk ışıklarını görebiliyorduk. “Hâlâ gidebiliriz, biliyorsun,” diye fısıldadı.

“Yapamam,” dedim tekrar.

“Karı koca olacağız. Evimizi terk etmemiz normal.”

“Capton halkı ve benim için değil.” Ayağa kalktım, ihtiyacım olan çiçekleri toplamıştım. “Gitsen iyi olacak. Muhafızların bugün sana ihtiyacı var.”

“Dönerken sana eşlik edeceğim.”

Neredeyse bunu yapmamasını isteyecektim. Bugün Luke’ta bir gariplik vardı. En iyi arkadaşımı neredeyse tanınmaz hâle getiren bir gariplik.

Ancak yorgundu. Bugün yaşanacaklara dair bir kâbus gördüğüne inaniyordum. Dükkânıma gelen son talepler göz önüne alındığında, sanırım Capton’ın yarısı endişeden uyuyamıyordu.

Hayatlarımızın sona ermek üzere olduğuna gerçekten inandığı için aceleci davranıyordu.

Dükkâna döndüğümüzde kapının önünde beni bir kez daha öptü. Öpücüğü bir kez daha bomboş hissettirdi. Ama çabaladım

ve içimde duymam gerektiğini düşündüğüm hislere tüm gücümle tutundum, ona ve bize dair hayallere.

“Eğer fikrini değiştirsen,” diye fısıldadı Luke. “Tekne hazır. Birlikte buradan gidelim, lütfen.”

“Luke, ben...”

Ben sözlerime devam etme fırsatı bulamadan gitmişti. Sokakta hızlı hızlı yürümesini izledim. Dönüp bana bir kez daha bakmamıştı bile. İç çekerek Luke’a arkamı döndüm ve içeri girdim.

Güneş göğe tam anlamıyla yükseldiğinde bugünkü işlerime koyuldum. Elfler gece çöktüğünde gelecekti. Sepetimin içinde şangırdayan iksirlerin yarısı hâlâ sıcaktı. Kafamda, ilgilenmem gereken uzun bir hasta listesi vardı ancak bu sabah yalnızca yarısına zaman ayıracaktım – daha sonra belediye binasına gelemeyecek kadar zayıf, yaralı veya hasta olanlara.

Teslimatlarımın kalanını alıcılar tek bir yerdeyken yapacaktım, böylesi daha kolaydı. O zamana kadar çeşitli ilaçlarını bitirmek için yeterli zamanım olacağını umuyordum.

İlk sırada Douglas vardı, zıpkınla balık avının ardından iki haftadır yatağa düşmüş bir balıkçı. Genellikle böyle bir yara, Karaltı Nehri’nin sularında yıkanmakla iyileşirdi. Ama nehir hâlâ öfkeli ve kırmızıydı, irinle kabarıyordu. Douglas’ın bugün bir de ateşi çıkmıştı.

Hemen ardından Cal geliyordu. Kızı bu kış geçmek bilmeyen bir soğuk algınlığına yakalanmıştı. Daha sonra Amelia vardı – regli özellikle bu ay işkence gibi geçiyordu. Ardından da yataktan kalkacak ve kasaba marangozluğu görevlerini yerine getirecek gücü kendinde bir türlü bulamayan Dan.

Kapı kapı dolaşarak onları kontrol edip ihtiyaçları olan ya da en azından onlara sağlayabileceğim en iyi şeylere sahip olduklarından emin oldum. Yine de yaptıklarım yeterli değilmiş gibi hissediyordum. Her biri, hastalıkları sırf yapmaya çalıştığım her şeyle dalga geçmek için onlara yapışmış gibi onları son gördüğümden beri daha kötü hâldeydi.

İnsanlara yardım etmek için bitki uzmanı olmuştum. Ancak akademiye bitirip Capton'a döndüğüm son bir yılda her şey yalnızca kötüleşmişti. Bana iyi iş çıkardığımı, sorunun İnsan Kraliçe'nin yokluğundan kaynaklandığını söylüyorlardı. Ama elimden daha fazla bir şey gelir mi diye merak etmeden duramıyordum.

Şefkatli Bay Abbot bu sabahki son hastamdı. Şükürler olsun ki onun durumu hâlâ iyiydi. Eğer o da kötüye gitseydi soğukkanlılığımı koruyabileceğime dair şüphelerim vardı.

"İçeri gel, içeri gel." Kırışık elini küçük, titrekleme bir hareketle sallayıp beni çağırıyordu.

"Bay Abbot, çok üzgünüm, bugün kalamayacağım. Ama çayınızı getirdim, siz demle—"

"Çaydanlığı çoktan ocağa koydum." Yaşlı adam mutfağın içinde gezindi. "Ben demlediğimde çayın tadı aynı olmuyor."

"Güzel olduğuna eminim." Yine de içi neredeyse boşalmış sepetimi tezgâhının üzerine bıraktım.

"Senin yaptığın zamanlardaki kadar işe yaramıyor," diye ısrar etti her zamanki gibi.

"Bana kalırsa birinin size eşlik etmesinden hoşlanıyorsunuz sadece." Gülümsedim ve Bay Abbot masasındaki sandalyeye yerleşirken çayı demlemek için işe koyuldum.

"Yaşlı bir adamı suçlayabilir misin?"

"Hayır."

Bay Abbot karışımlarımı, merhemlerimi ve lapalarımı —onlara bitkilerin bire bir aynılarını satmama ve detaylı talimatlar vermeme rağmen— evde hazırlayamadığını iddia eden ilk kişi değildi. Bunun nedeninin elf yapımı çaydanlığım olduğundan şüpheleniyordum. Muhafızlar elflerin vahşi büyüünün bir parçasının, onu kullanarak yaptıkları şeylerde yaşadığını söylerdi. Eğer bu doğruysa, belki de yeteneklerimin bir kısmını Luke'un bana verdiği kolyeye borçluydum.

Nedeni ne olursa olsun, yeteneklerimin insanlara fayda sağlamasından memnundum. Karışımlarımın işe yaraması için onları

benim ellerimin hazırlaması gerekiyorsa, sorun değildi. Capton'da kalmam için bir neden daha.

"Kasaba bugün çok meşgul." Bay Abbot evinin büyük ön penceresinden dışarı baktı. Rıhtımın aşağısında yaşıyordu, belediye binalarının bulunduğu büyük meydandan çok da uzakta değildi.

"Elfler geliyor ya," diye hatırlattım.

"Ah, doğru."

"Evden çıkmamalısınız, bu tarz bir heyecan yaşamaya ihtiyacınız yok," dedim.

"Şifacımın talimatları buysa, sanırım onlara uymaktan başka çarem yok." Ona uzattığım fincanı ağzına götürmeden önce Bay Abbot'ın dudakları bir somurtmayla büküldü. Gözleri geçmişte kalmış bir anıyı izliyor gibiydi. "Bir genç kadını daha alacaklar, değil mi?"

"Maalesef." Parmağımı fincanımın ağzı boyunca gezdirdim, kahvaltılık masasında konuşulanları düşünüyordum. "Yine de Capton kadınlarının hiçbiri herhangi bir büyü eğilimi göstermedi."

"Muhafızlar herhangi bir işaret bulmak için herkesi sürekli yakından izliyor."

Luke'un üç yıl boyunca –on beşinci yaşımdan on sekizime kadar– beni izlemek için atandığını hatırlıyordum. Ne zaman Capton'da olsam, o ve ailem yaptığım her şeyi yakından izlerdi. Hatta Luke beni gözetlemek için birkaç kez Lanton'a bile gelmişti.

Annem bir defasında şifalı otlarla ilgili yeteneğimin bile büyü alameti olduğundan şüphelenmişti. Ama Luke bunun akademide aldığım iyi eğitimin sonucu olduğunu söyleyip onu rahatlatmıştı.

"Hâlâ arıyorlar." Fincanımdan bir yudum aldım. "Ama henüz İnsan Kraliçe olabilecek birini bulamadılar."

Yaşlı adam iç çektik. "Tüm bu süreç hiç kabuk bağlamayan bir yara gibi."

"Ne süreci?" Antlaşmadan bahsettiğini sanıyordum ama yanılmıştım.

"Aileni elflere kaptırmak. Kızını ya da kız kardeşini sonsuza kadar senden alıyorlar."

“İnsan Kraliçe her yaz gündönümünde Capton’a dönebiliyor,” diye hatırlattım gerek olmamasına rağmen. Bu kasabada benden çok daha uzun süredir yaşıyordu. Yaşlı adam yüz yirmi yaşına basmak üzereydi.

“Asla eskisi gibi olmuyorlar; Alice çok farklıydı.”

Alice... Bu son İnsan Kraliçe’nin adıydı. Bunun bir tesadüf olmadığından emindim...

“Alice kim?”

Nazik gözlerini bana çevirdi. “Kız kardeşim. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, öyleydi.”

“Son İnsan Kraliçe kız kardeşiniz miydi?” diye sordum yine de. Bay Abbot başıyla onayladı. Bunu nasıl bilmezdim? Neden kimse bunu söylememiş ya da bundan hiç bahsetmemişti? Bay Abbot geçtiğimiz bir yıldır dükkânıma günaşırı geliyordu. Herhangi bir resmî eğitim almamın çok öncesinden beri ona lapa ve iksir yapıyordum. “Hiç bilmiyordum,” dedim kendimi biraz suçlu hissederek.

“Yakında öğreneceğin bir şey varsa, o da kraliçenin adının hızla insanların dilinden düşeceğidir. Kim ayrılırsa ayrılısın, bu kasabanın bir parçası olduğu unutulacak. Yalnızca hikâyelerdeki ‘İnsan Kraliçe’ olarak kalacak, hepsi bu.”

Ürperdim. İnsan Kraliçeleri ilkokulda öğrenirdik. Okul çağına gelmeden önce bile, hikâyeleri *bilmeyen* bir Capton sakinine rastlamak mümkün değildi. Kraliçenin ayrılışını görmek bir neslin geçit töreni gibiydi. Ve bu konuşma gerçekleşene –İnsan Kraliçe benim için bir kavramdan daha fazlasına evrilene– kadar, Alice’in yaz gündönümünde geri dönmüş olması gerektiğini ama benim onu bir kez bile görmediğimi fark etmemiştim.

“Bana kalırsa insanlar bunu, bilerek ya da bilmeyerek, nezaketten yapıyor,” diye sözlerine devam etti Bay Abbot bitkin bir gülümsemeyle. “Sanki kraliçenin ismini daha az anmak gidişinin acısını azaltacakmış gibi. Sanki bir insan ailesinden ve toplumdan böylesine kolay koparılabilirmiş gibi.”

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim,” diye fısıldadım.

“Dünyalar arasındaki huzuru korumak kirli bir iş.” Küçük bir yudum almak için çayını dudaklarına götürürken yaşlı adamın eli titriyordu. Ancak fincanını tabağına geri bıraktığında hareketleri daha kendinden emin bir hâle geldi. İlacın beklediğim etkileri gösterdiğini görmek beni rahatlattı.

“Yaz gündönümü sırasında onunla görüştünüz mü?” diye sordum, vereceği cevabı gerçekten de merak ediyordum. Bay Abbot’ı şu an oturduğumuz eski, çizikler içindeki masada İnsan Kraliçe’yle hayal etmeye çalıştım.

“Evet, bir de birbirimize mektuplar gönderdik.”

“Mektuplar Karaltı’nın ötesine geçebiliyor mu?” Dilimin ucuna gelen yüzlerce soru kaynar çay kadar yakıcıydı.

“Hayır, ama elfler geçebiliyor. Genellikle son ayınlar veya Muhafızlarla ticaret yapmak için geldiklerinde tapınağa mesajları getiriyorlar.”

“Karaltı’nın ötesinde olanlara dair ne söyledi?”

“Pek bir şey söylemedi.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Alicce kraliçe olarak görevinin yalnızca var olmaktan ibaret olduğunu söylemişti.”

Çay fincanıma baktım.

Elfler kolayca feshedebilecekleri bir antlaşmayı yerine getirmek için şehre gelecek ve bir kadını ailesinden, evinden koparacaklardı. Onu tahta ne yapması için oturtacaklardı? Var olması için mi? Hiçbir gücü ya da sorumluluğu olmaması için mi?

Elflerin tek istedikleri bir kukladan ibaretse yaptıkları antlaşmanın anlamı neydi? Neden içimizden birini alıyorlardı?

Bize bir hiç olduğumuzu hatırlatmak için, diye yanıtladı zihnim. Tüm güç onların elindeydi. Bizlerse sadece elflere istediklerini vermek için buradaydık. Eminim her yüzyılda bir yalnızca tek bir kadın almakla yetindikleri için onlara minnettar olmamızı söylerlerdi. Yalnızca bunun bile başlı başına bir nezaket olduğunu.

İçimde volkanlar patlıyordu; ya buradan gidecektim ya da kibar yaşlı adamı üzecek bir şeyler söyleme riskini alacaktım.

Belediye binasındaki toplantı dört saat sonra, akşamüzeri yapıldı. Bu süre eve gitmek, sepetimi yeniden doldurmak ve kendime çekidüzen vermek için yeterdi. Toplantı öncesi aklına bir şeyler satma fikri gelmiş tek kişi ben değildim. Bazı balıkçılar avlarını getirmişti ve birkaç kasaba sakininin de iğne oylarını sergilediğini gördüm. Herkes elflerin yaklaşan ziyareti yerine odaklanacak –ya da odaklanmış *numarası* yapacak– başka bir şey bulmaktan mutluymuştu.

Yine de dedikodular ve teoriler etrafımızı bir arı sürüsü sarmış gibi uğultularla dolduruyordu. Fısıltıları, söylentileri duyuyordum. Ne olacaktı? Kraliçe bulunacak mıydı?

Her birini duymazdan gelip dikkatimi sorumluluklarıma verdim. Üç bin yıl süren barışın ardından bir savaşın patlak vermesi imkânsızdı. Kavanozlarımı ve keselerimi uzatırken ellerimin titremesini önlemek için buna odaklanmaya karar verdim.

“Duyduk duymadık demeyin, Capton sakinleri,” diye bağırды meydanın en uzak ucundaki sahneye çıkmış kasaba tellalı. Hemen ardında, yorgun görünen bir grup insan sıralanmıştı – aralarında babam da vardı. “Sizi Capton Konseyi’nin kararlarını duymaya çağırıyoruz.”

Kasaba halkının geri kalanıyla durup çeşitli duyuruları dinledim. Aradan çıkarılması gereken birkaç bürokratik konu vardı – balık tutulan bölgeler üzerine Lanton’la yaşanan birkaç anlaşmazlık, eski bir depoyu yıkmak için yapılan bir anlaşma. Ancak herkes esas konuyu dinlemek için buradaydı.

“İnsan Kraliçe meselesiyle ilgili olarak,” dedi babam. Başmuhafız’la birlikte duruyordu. “Konsey endişelerinizi duydu ve kararımız...”

Babam cümlesini bitirme fırsatı bulamadı.

“Bakın, orada!” diye bağırды birisi.

Tüm gözler kasabadan tapınağa çıkan uzun merdivenlere çevrildi. Küçük bir birlik basamaklardan iniyordu. Gruba gölgeden bir

ata binen bir adam liderlik ediyor, her hareketiyle atın bedeni titreşip bir sis gibi dağılıyordu.

Adamın uzun, kuzguni saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. Aralarında, solmakta olan güneş ışığının altında mor ya da mavi harelener pırıldılar görüyordum. Başının arkasından uzanan yelpaze şeklindeki –neredeyse aşırı büyümüş dikenler gibi görünen– sivri çıkıntılar ve şakaklarının etrafında zahmetsizce birbirine dolanan demir şeritler tacını oluşturuyordu. Kulakları tacının çıkıntularına uyum sağlayacak şekilde kafasından dışarı doğru uzanıyordu. O ve askerleri meydanımızın sınırına ulaştığında, gözlerinin parlak bir buz mavisi olduğunu fark ettim, neredeyse tapınağın sü-tunlarıyla aynı tondaydı.

Hayal ettiğim ya da hikâyelerde betimlenen yaşlı, huysuz canavarla alakası bile yoktu. Bu hikâyelerin doğru bir şekilde tasvir ettiği tek şey, adamın bedeninden yayılan saf güçtü.

Elf Kralı'nın yüzü bu dünyaya ait değilmiş gibiydi; çekici, genç, elmaslar kadar sert, korkunç olduğu kadar yakışıklıydı da. Zehirli bir çiçek gibiydi – gözalcı ve ölümcül. *Bu*, diye düşündüm gözlerinin mavisi daha da açık bir tonla parlayınca, *ölümün yüzü*.

üç

Elf Kralı gölge atının üzerinde oturmuş, bize karıncadan hiçbir farkımız yokmuş gibi tepeden bakıyordu. Zırhlı ve silahlı elflerden oluşan bir birlik hemen arkasında duruyordu ancak şaşırtıcı şekilde kralın kendisi zırhsızdı.

Adam atından inerken daha önce tezatlık konusunda bu kadar mükemmel bir örneğe tanık olmadığımı fark ettim. Bedeni mermerden oyulmuş gibiyken hareketleri omuzlarından dökülen ipek kumaşlar kadar akışkandı. Uzun kollu, gümüş renkli tuniği öylesine dar, vücudunu öylesine sıkı saracak şekilde dikilmişti ki gövdesi dövülmüş çeliktenmiş izlenimi uyandırıyor. Yine de parmaklarımın geniş, pürüzsüz göğsünü saran ipeksi kumaşın üzerinde kaydığını hayal edebiliyordum.

Bakışlarımı hızla ayaklarıma indirdim ve kendini gözalıcı göstermek için üzerinde hangi büyüü kullandıysa etkisini zihnimden uzaklaştırdım. Ancak gözlerim isteğim dışında ona geri çekiliyordu. Ona *bakmamak* elimde değildi. Atını sanki bir esintideki dumanmış gibi bırakır, zırhlı şövalyeleri hareket etmeye başlar ve Başmuhafız'ın, konseyin ve babamın üzerinde durduğu platforma doğru ilerlerken gözlerimi ondan almak özellikle imkânsızdı.

"Majesteleri." Eğilip selam verirken Başmuhafız'ın sesi titriyordu. "Bir heyet, elçi ya da başka bir.."

“Bir yılınız vardı,” dedi Elf Kralı usulca, her kelimesi memnuniyetsizlikle dolup taşıyordu. “Sabrımı korudum. Muhafızların tapınağına bir heyet gönderdim. Ne var ki kraliçe hâlâ bulunamadı.”

“Elimizden...”

“*Sessizlik*,” dedi öfkeyle kadına doğru eğilerek. “Kim olduğumu unuttun mu? Yalnızca sana bir şey sorulduğunda konuşacaksın.”

Elf şövalyeleri, sanki bir sığır sürüsüyümüştük gibi etrafımızı sardı. Bazılarının ikişerli gruplar hâlinde kasaba sokaklarına daldığını gördüm. Ne arıyorlardı? Sürüden ayrılan hayvanları mı?

Yanaklarımın içini ısırp bir şeyler söyleme dürtüsüyle savaştım. Adamın birini sırf onu sokaklarda korkutmak için hasta yatağından kaldırmazlardı... değil mi?

“Kraliçemi hemen şimdi alacağım. Daha fazla gecikmeye göz yumamayız,” diye sözlerine devam etti kral. Yüzünü Capton halkına döndü. “Onu sakladığınızı biliyorum, aklınızın almadığı güçlere kafa tutuyorsunuz.”

“Majesteleri.” Babamın dudaklarından dökülen sözcükler kulağına tuhaf geliyordu. Sessiz kalmaya devam etmiş olmasını diliyordum. Donuk elf gözlerin ona dönmesi istediğim son şeydi. “Belki de bu yıl bir kraliçe yoktur.”

“O burada, bundan hiç şüphem yok. Yalnızca saklanmış.” Bir kolunu kalabalığa uzattı. “Kraliçeyi bana teslim edin yoksa onu ararken ne kadar ev varsa başınıza yıkarım. Onu bana verin yoksa ergenliğe girmiş tüm genç kadınları alıp kraliçemi bulana kadar hepsini tek tek Karaltı’dan geçiririm.”

Normal bir insanın Karaltı’dan geçmesi ölüm anlamına gelirdi. İçlerinden yalnızca birini bulmak için tüm kadınları öldürecek. Çenemi sıktım, *tüm gücümle*.

“Luella.” Luke parmaklarını benimkilere geçirdi. Şaşkınlıkla ona baktım. Kalabalıkta nerede saklanmıştı? “Gel hadi, hâlâ sıvışabiliriz.”

“Delirdin mi sen?” diye tısladım öfkeyle.

“Hâlâ vaktimiz var,” diye ısrar etti. “Gidelim hadi. Elfler, Muhafız olduğum için geçmeme izin verir, tekne hâlâ bekliyor ve...”

Sözleri yükselen çığlıkla kesildi.

“Emma, Emma!” diye bağırdı Ruth. “Zafiyet onu pençeleri arasına aldı!”

Gitmek için harekete geçtim ama Luke’un tutuşu sıkılaştı. “Bırak beni.”

“Fırsat bu fırsat, dikkatleri dağıldı.”

“Bırak beni dedim!” Elimi onunkinden sertçe çektim ve bana yol vermeyen insanları ittirerek sese doğru koştum. Ruth –Emma’nın annesi– kızının başında diz çökmüş, feryat ediyordu. Gözyaşları çoktan yüzünü ıslatmıştı.

“Karaltı’yı başımıza musallat ettiler! Savaş için buradalar. Hepimiz lanetlendik!” diye haykırdı.

“Ruth, Ruth, lütfen.” Çantamı ve sepetimi yanıma bırakıp hızla dizlerimin üzerine çöktüm. “Ona bir bakayım.”

“Zafiyet’in ne olduğunu bilmediğini söylemiştin. Elinden ne gelir ki? Bu sabah ilacını bile getirmedi.” Ruth’un dillendirdiği gerçekler canımı yaktı.

“Haklısın. Zafiyet’in ne olduğunu bilmiyorum,” diye kabul ettim, onun da bana uyup sakinleşeceğini umut ederek sesimi alçak ve net tuttum. “Ama sorunu bu değil. Zafiyet yalnızca en yaşlılarımızı aldı” –*şimdilik*– “Capton halkının normal insanların öleceği yaşta ölmesine neden oldu. Emma henüz on dokuz yaşında.” Benimle yaşitti.

“Zafiyet kalbini, nefesini ele geçirdi, bu... Hepsi o *adam* yüzünden!” Ruth, Emma’yı göğsüne bastırarak Elf Kralı’nı işaret etti. Annesinin sarsak hareketleriyle kızın altın renkli bukleleri etrafa savruldu. “Bunu o yaptı. İlk onu öldürdü. Kraliçen benim kızım değildi, bu yüzden de onu öldürdün!”

“Ruth, kes şunu,” dedim sertçe kolunu tutmak için hamle yaparken. Ancak çok geçti, Elf Kralı’nın dikkati bizim üzerimizdeydi. Gerçi kargaşa başladığından beri bizi izlediğinden emindim. “Emma nefes alıyor, görmüyor musun?” Ruth’un elini Emma’nın ağzına doğru çektim. Daha baştan gördüğüm yavaş ve sığ nefesleri hissettiğinde yüzü rahatlamayla buruştu.

“Ah, kadim tanrılara şükürler olsun.” Ruth ileri geri sallanmaya başladı. “Sorunu ne peki?”

“Muhtemelen heyecandan. Nefes darlığıyla birleşince dayanamamıştır,” dedim düşünceli bir tavırla. Durumun yalnızca bundan ibaret olduğunu umuyordum. Tam da bu yüzden Luke’la kaçamazdım. Onunla ve ailemle yalnızca bir sabah kahvaltı etmişim ve karşımda bilinçsizce yerde yatan bir hasta vardı. “Onu yere yatır lütfen.”

Emma’nın kalbi zayıftı. Okul çağımızdan beri durum böyleydi. Aslına bakılırsa Emma ilk hastamdı ve onu tedavi etmek nostalji hissi yaratıyordu. Bazen Luke’la bazen de o olmadan gizlice ormana giderdik. Böğürtlenlerden, yapraklardan, nehir suyundan, çiçeklerden hatta bazen çamurdan karışımlar hazırlardım, o da bu karışımları büyük bir ciddiyetle içerdi.

O zamanlar sadece oyun oynuyor olsak da ona hep yardım etmek istemişim. Daima iksirlerimin işe yaradığına yeminler ederdi, oyun için yaptıklarımın bile.

Neyse ki evden asla çantam olmadan çıkmazdım. Sepetimdekiler kişiye özel siparişlerdi – insanların ihtiyaçlarına yönelik yapılmıştı. Ancak çantam, bir bitki uzmanının temel malzemelerini barındıran bir kilerden farksızdı, kişisel not defterim de içindeydi. Birinin aniden ne isteyebileceğine veya bir anda neye ihtiyacım olabileceğine asla emin olamazdım.

Birkaç bitki aldım ve hepsini küçük ahşap bir kâsede ezmeye başladım. Kendimi o kadar kaptırmışım ki kalabalığın dikkatinin üzerimde olduğunu bile farkında değildim. Bir gölge güneşin önüne geçti ve beni karanlıkta bıraktı.

Ruth tepemde dikilen adama bakarak anlaşılmasın bir şeyler mırlılandı. Bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdiğimde gözlerim Elf Kralı’nın kileri buldu, üzerime kâbus gibi çökmüştü.

“Devam et.” Sesi ipek gibi yumuşaktı.

“Ben...”

Luke, “Ona sakın dokunma!” diye bağırды, Ruth, Emma ve bana

yer açmak için gerilemiş kalabalığı itip kendine yol açarken. “Ona sakın elini sürme.”

“Luke, *yapma.*” Ona karşı hissettiğim tüm sevgi hızla soluyordu. Sanki geçtiğimiz yirmi dört saat içinde bir yabancıya dönüşmüştü. Bir zamanlar tanıdığım adamın yerine başka biri geçmiş gibiydi.

Kral, yüzünü yavaşça Luke’a çevirdi. Sanki bir kediyi, fareyi hatta bir sineği incelercesine başını eğdi. Muhtemelen onun gözünde bu hayvanlardan farksızdık.

Hava sıcaklığı birden düşüverdi. Kış ayazı dişlerimi takırdatıp ellerimi titretti. Emma’ya yardım etmeye devam etmekle Luke’a olacakları izlemek arasında kalmıştım.

Luke, Muhafız bileziğine dokunup tenine bastırdı.

“Evet, Karaltı Muhafızı,” dedi Elf Kralı ipeksi sesiyle. “Labradoritime dokunmaya devam et. *Seni Alamet’ten koruyacaktır ama çevrendeki dünyadan korunmak için faydasızdır.*”

Alamet mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ancak Luke’un ayağının altındaki taşlar aniden hayat bulduğunda bunun üzerine daha fazla kafa yoramadım. Taşlar yukarıya doğru yükseldi, doğal olmayan bir şekilde kıvrılıp bükülerek Luke’un etrafında bir kafes şeklini aldı. Vahşi büyüü hayranlık ve korku içinde izledim.

Elf Kralı yeniden bana döndü. “*Ee? İyileştir onu,*” diye emretti sabırsız bir tavırla.

Luke’un kafesle mücadele etmesini çaresizlik içinde izledim ama taş parmaklıklar yerinden kımıldamadı. Tüm doğa kanunlarını yıkıp geçen bu güç karşısında o da hepimiz gibi acizdi. Ona yardım edebilmeyi diledim ama elimden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydım. Bitki çantamın içinde vahşi büyüü geri çevirebilecek hiçbir şey yoktu.

Emma’nın hafif iniltileri dikkatimi bir kez daha ona vermeme neden oldu. Şu an bana en çok ihtiyacı olan –ve yardımımın dokunabileceği tek kişi– oydu. Elf Kralı’nın emirleri ne olursa olsun, bu genç kız benim sorumluluğumdaydı.

Eklediğim son bitkilerin ardından kâseyi dikkatlice önümdeki

zemine yerleştirdim. antamda bir kibrit kutusu vardı. Bir parça kurutulmuş sekoya yakıp kâseye attım. Hızla alev alarak ezilmiş bitkileri tutuşturdu ve kâsenin ağızını hafifçe alazladı.

Yaptığım Şeyin işe yaraması için kadim tanrılara sessizce dua ettim ve parmağımı kâsedeki külün içine batırıp Emma'nın burnunun altına bir çizgi çektim. Çocukken ders aralarında biri uyuya-kaldığında Şaka olsun diye birbirimize çizdiğimiz gülünç bıyıklara benliyordu.

Emma'nın kesik nefesleri külün kokusunu aldı ve sıçrayarak uyanı.

"Emma." Uyanıduğunda ilk gördüğü Şeyin Elf Kralı değıl de benim yüzüm olması için üzerine eğildim. Daha fazla Çok yaşamaya ihtiyaı yoktu. "Emma, nasıl hissediyorsun?"

"Luella? Ben... Ne oldu böyle?" diye mırıldandı.

Ruth'a baktım. "Onu eve götür; dinlenmesi gerek. Günün ilerleyen saatlerinde size güçlendirici iksir getiririm."

"Pekâlâ."

"Anlıyorum." Elf Kralı'nın dudaklarından dökülen tek bir kelime hepimizin donakalmasına yetmişti.

Emma'nın nefesleri hızlı ve kesikti. Bu kadar heyecanla yeniden bayılması işten bile değıldi. Yerden kalkarak Emma ve Elf Kralı'nın arasına geçtim.

"Gidin," dedim yerdeki anne kıza. "Eve dönün. Kimse size engel olmayacak."

Yavaşça ayağı kalktılar, tam yürümeye başladıklarında kral konuştu, "Benim adıma konuşmak ne haddine?"

"Kralienez Emma değıl." Yüzümü ona döndüm. Korkudan ödüm patlıyordu ama hastalarımı yardım etmeye yemin etmiştim. Bu Şehre yardım etmeye yemin etmiştim. Ve eğer Emma'ya yardım etmek için Elf Kralı'na karşı gelmem gerekiyorsa, bu sıradan bir işgününden ibaret demekti. "Dinlenmesi gerek. Gitmesine izin verin."

"Gitmekte özgür." Kral, Őövalyelerine bir baş hareketi yaptı ve

elfler Emma'yla Ruth'un geçmesine izin verdi. "Zira söylediklerinde haklısın, kraliçem o değil. Aradığım kadını buldum."

"Güzel, o zaman gidebilirsiniz," diye mırıldandım sessizce. Ancak gözlerim yeniden onu bulduğunda pürdikkat beni izlediğini gördüm. Bakışlarının yoğunluğu bana az önceki cüretimi hatırlattı ve korku bir kez daha tüm benliğimi ele geçirdi.

"Kendini gizlemişsin," dedi tehlikeli derecede sessiz bir tonla.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İleri doğru geniş bir adım atarak zorla dibime girdi. Bana bu kadar yakinken kokusunu alabiliyordum. Çevresini saran hava sandal ağacı, yosun ve fırtına öncesi yayılan canlı, ferah bir kokuyla bezenmişti. Takındığı tiksinti maskesiyle taban tabana zıt, hoş, topraksı ve sarhoş edici bir aromaydı.

Geri çekilmeyi denedim ama donakalmıştım. Öne uzanıp parmak uçlarını boylu boyunca boynumda gezdirdi. Ürperdim, kılımlı bile kıpırdatamıyordum.

Kralın parmakları Luke'un yıllar önce bana verdiği kolyeye takıldı. Ucuna kadar ilerleyip elini yumruk hâline getirdi. Yüzü neredeyse uğursuz bir ifadeyle karardı ve hayatım için yalvarmalı mıyım diye düşünmeye başladım.

Diğer eli enseme ilerledi ve başımı kavradı. Parmaklarını hareket ettirdi. Boynumu mu kırmak üzereydi? Ölümüm böyle mi olacaktı?

"Yakında öğreneceksin," dedi kolyeyi çekip koparmadan önce.

Dünya beyaza boyandı, hemen ardından da çığlıklarla doldu.